

STILL I WILL FOLLOW

Coming Back To
The Heart Of Discipleship

Small Books, Big Truths

MICHAEL D'OFFAY

Inhoudsopgave

Jezus Volgen.....	
De Roeping Omarmen.....	
De Waarde Van Gehoorzaamheid.....	
Jezelf Verloochen.....	
Hoe Wij Gods Volk Behandelen.....	
Onze Goddelijke Opdracht.....	
Tot Het Einde Toe Volhardend.....	

Introductie

"Ik heb besloten Jezus te volgen, en er is geen weg terug," bekende de resolute maar gebroken dorpeling terwijl hij toekeek hoe zijn familie voor zijn ogen werd vermoord. Woedend ondervroeg het Hindoe-opperhoofd hem opnieuw: *"Verloochent u nu Christus?"* De man antwoordde dapper: *"Al gaat niemand met mij mee, toch zal ik Jezus volgen."* Dit waren de laatste woorden van deze trouwe martelaar die weigerde zijn geloof af te zweren in Assam, India, ongeveer 150 jaar geleden. Door zijn moedige dood brak opwekking uit, en degenen die zijn familie vermoordden werden zelf christenen. Hoewel we niet zeker zijn van de naam van deze discipel, komt het lied "I have decided to follow Jesus" uit dit opmerkelijke, waargebeurde verhaal, en het herinnert ons aan de wezenlijke aard van discipelschap: Jezus volgen, ongeacht de kosten, omdat hij het waard is.

Nu kunnen sommige christenen ten onrechte denken dat discipel een ander woord is om het meer radicale type gelovige te beschrijven. Maar discipelschap is geen optionele stap voor de zeer toegewijde. Iedere christen is een discipel, want in de evangeliën en het boek Handelingen worden alle vroege volgelingen van Jezus als discipelen beschreven. Zoals we in latere hoofdstukken zullen bespreken, kan men geen christen zijn zonder een discipel van Christus te zijn. Wij zijn allen geroepen de houding aan te nemen van de moedige Indiase dorpeling.

Een discipel zijn betekent vandaag de dag stroomopwaarts zwemmen tegen een populaire spiritualiteit die het volgen van Jezus zo pijnloos en gemakkelijk mogelijk maakt. Dit type christendom is verpakt in een lichte, luchtige, niet veeleisende manier, en we hebben kerken die daarop inspelen. Hoewel hun bedoelingen misschien goed zijn (de kerk en haar boodschap zo toegankelijk mogelijk maken om meer mensen te bereiken), heeft het een geloof gekweekt dat een mijl breed maar een centimeter diep is. Moderne gelovigen lijken meer op geestelijke toeristen dan op discipelen. Zij volgen Christus voor een positieve, persoonlijke ervaring op hun voorwaarden. Naar de kerk komen gaat

STILL I WILL FOLLOW

over wat ze kunnen krijgen en hoe ze het best vermaakt kunnen worden. Jezus is hun persoonlijke reisleader die hen helpt zo gemakkelijk mogelijk op hun bestemming te komen. Maar het volgen van de Heer Jezus is niets van dit alles. Het is veel heerlijker, kostbaarder en belonender. Daarom moeten we terug naar wat Jezus eigenlijk zegt tegen ons als zijn volgelingen en wat hij van ons vraagt. Daarom moeten we de verloren kunst van het discipelschap herontdekken.

Dit boek bevat zeven korte hoofdstukken, die elk een belangrijke waarheid uit Jezus' woorden over discipelschap en de implicaties daarvan voor ons leven uiteenzetten. Veel van de heilige teksten die we zullen bekijken lijken misschien intimiderend en buiten bereik, maar God heeft ons beloofd dat zijn geboden *"niet belastend zijn"* (1 Johannes 5:3), en dus kunnen we ons daardoor laten bemoedigen. God maakt het ons mogelijk hem te volgen op zijn voorwaarden.

Hoewel dit een klein boek is, hebben de eeuwenoude waarheden ervan de kracht om je te transformeren en te voeden met moed en vreugde op je geloofsreis in Jezus. Het is geschreven voor de gewone gelovige die Jezus wil volgen op de manier die hij voor ogen heeft. Want het zijn de gewone, moedige discipelen die de Heer heeft en zal gebruiken om de wereld te veranderen. In de vroege kerk en door de eeuwen heen waren het de heiligen, van wie we de meeste namen nooit zullen kennen, wier gehoorzaamheid aan God en liefde voor anderen de fundamenten van de oude orde deed schudden en de kracht van het komende tijdperk inluidde.

Jezus Volgen

Volg mij, en ik zal jullie vissers van mensen maken.
Mattheüs 4:19

Een van de voordelen van mijn werk is dat ik studenten de Bijbel mag leren. Er zijn veel legitieme, zoekende vragen die ze stellen (over verlossing en de aard van God) en morele kwesties die zij doorworstelen (over seksualiteit, zelfmoord en sociale rechtvaardigheid). Christen zijn kan ingewikkeld lijken, en het is gemakkelijk om verstrikt te raken in het verdedigen van een theologisch standpunt of een zaak die ons kan definiëren. Een citaat dat ik graag herhaal, om mijn studenten eraan te herinneren waar het om gaat, komt van die compromisloze, ex-hippie Amerikaanse muzikant, Keith Green, die zei: *"Weet je wat een christen is? /Ik heb een hele goede definitie: iemand die gek is op Jezus!"*.

In wezen is een discipel iemand die hartstochtelijk de persoon van Christus liefheeft en volgt. Een discipel is geen speciaal ras of een radicaler type christen, noch is het de tweede stap van toewijding nadat iemand gelovig is geworden. Op het meest basale niveau moeten wij in de eerste plaats bekend staan als volgelingen van Christus, niet als volgelingen van een zaak of een theologisch standpunt.

Om dit verder uit te leggen, moeten we terug naar de basis en het woord "discipel" uitpakken.

Terug naar de wortels

Het woord "discipel" (*mathetes* in het Grieks) heeft zijn wortels in het woord "leerling"; meer bepaald een leerling zijn van iemand die wijzer is. In de Griekse wereld leerden studenten of leerlingen kennis of vaardigheden van deskundigen op hun gebied. Een bekende geleerde vertelt ons dat *mathetes* vanaf het eerste gebruik een leerling was in trouwe relatie tot een meester en dus *"een term om iemand aan te duiden die een belangrijke, persoonlijke levensverbintenis aanging"*. In de Joodse wereld waren *"discipelen individuen die zich verbonden hadden met een erkende leider of leraar of beweging, en de relaties liepen in het spectrum van filosofisch tot technisch (rabbijnse schriftgeleerden) tot sektarisch (Farizeeën) tot revolutionair (zeloten als nationalistes)"*. Deze verbintenis was niet vrijblijvend, maar loyaal en permanent. We zien dit concept terug bij de Joden: een discipel was een zeer toegewijde, persoonlijke volgeling van een rabbi of leider en zijn leer.

Toen Jezus zijn bediening begon in het door de Romeinen bezette Palestina, nam hij bewust deze algemeen aanvaarde praktijk over en paste die toe op zijn relaties met zijn volgelingen. Zij die de Heer volgden worden in de Evangelieën minstens 230 keer specifiek discipelen genoemd en in Handelingen 28 keer. Hij riep hen, en zij wijdden zich aan zijn leer en aan hem als Heer. Zoals Jezus zei: *"Volg mij"*, is de uitnodiging dus om een levenslange, toegewijde relatie met Jezus zelf aan te gaan.

Om deze waarheid te illustreren wil ik een pijnlijk voorval met u delen, dat een scherpe herinnering is aan hoe discipelschap er **niet** uit moet zien.

Misplaatste ijver

Mijn beste vriend (die mij het evangelie introduceerde) was een van de meest ijverige, vurige gelovigen die je kunt ontmoeten. Hij verbrandde eens vrolijk al zijn wereldlijke vinyls en tapes als teken dat hij bezig was

STILL I WILL FOLLOW

zijn oude leven, samen met zijn onvervalste muzieksmaak! In die tijd begon een vriend van school oprechte vragen te stellen over het christendom, en God trok hem duidelijk aan. Op een avond, toen we met een groep zaten te praten over de dingen van God, noemde hij zijn liefde voor een van de meest typische Britse rockbands, Queen, en zo ontstond een verhit debat. In onze misplaatste ijver twistten we uiteindelijk over de vraag naar welke muziek gelovigen moeten luisteren. We probeerden hem ervan te overtuigen dat christelijke muziek stichtelijker was, en mijn beste vriend vertelde vrolijk hoe hij zijn oude muziek had verbrand! Tragisch genoeg waren wij, in plaats van hem te helpen de persoon van Christus te zien en te volgen, te druk bezig zijn muziekgewoonten te veranderen. Onnodig te zeggen dat onze zoekende vriend ons begon te mijden. Terugkijkend wens ik dat we hem veel van Christus hadden laten zien in plaats van veel van muziek. Op dat moment had hij geen gedragsverandering nodig, maar een verandering van hart. Hij moest de levende Christus ontmoeten, en wij moesten Keith Green er opnieuw aan herinneren wat een christen is.

Velen van ons maken zich misschien schuldig aan het aanmoedigen van mensen om onze christelijke cultuur of kerkelijke waarden te volgen, in plaats van hen Jezus te laten zien. Mogen we de belangrijkste waarheid niet vertroebelen, die altijd het goede nieuws is van de persoon en het werk van Christus, de bron van het leven. AW Tozer schreef een eeuw geleden de volgende woorden over de kerk van zijn tijd:

Op dit moment bevinden we ons in een tijdperk van religieuze complexiteit. De eenvoud die in Christus is wordt zelden onder ons gevonden. In plaats daarvan zijn er programma's, methoden, organisaties en een wereld van nerveuze activiteiten die tijd en aandacht in beslag nemen, maar nooit het verlangen van het hart kunnen bevredigen.

Deze inzichten blijven voor ons vandaag de dag gelden, des te meer nu we de complexiteit en overprikkeling van media en technologie in het kerkelijk leven tegenkomen. Het eenvoudige streven naar Christus zelf gaat vaak tragisch verloren.

Kom tot mij

Deze uitnodiging om tot Christus te komen vinden we ook verderop in het evangelie van Mattheüs. Hier doet Jezus een van de meest verfrissende en krachtige uitspraken over discipelschap, zo tegengesteld aan de discipelschapsregelingen van zijn tijd:

Kom tot mij, allen die vermoeid en belast zijn, en ik zal u rust geven. Neem mijn juk op u en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en u zult rust vinden voor uw zielen. Want mijn juk is gemakkelijk en mijn last is licht.
Mattheüs 11:28-30

Jezus wenkt en nodigt ons uit: "*Kom tot **mij**... leer van mij*". Het doel van de Heer is niet dat we hem van een afstand volgen, maar van dichtbij. De Meester wil dat wij in Hem onze rust en vreugde vinden, want alleen Hij kan het verlangende hart werkelijk bevredigen. Wij krijgen een persoonlijke uitnodiging om te leren in de school van Christus en de leraar intiem te leren kennen, met zijn onverdeelde aandacht.

Jezus gebruikt dan de beeldspraak van een juk, iets wat gebruikelijk was op het platteland van Israël. "*Neem mijn juk op je*", zegt hij. Het juk was een instrument dat over de rug van dieren werd gelegd om hen in staat te stellen te werken, en werd in de oude wereld ook bevestigd op de nek van slaven of overwonnenen. Het juk spreekt van onderwerping. Paulus gebruikt dit beeld in negatieve zin wanneer hij zegt dat wij ons niet "*opnieuw moeten onderwerpen aan een juk van slavernij*" (Galaten 5:1), wat spreekt van verwarde gelovigen die zich onderwerpen aan de wet van Mozes. In plaats van het juk van de Joodse wet aan te nemen, moesten Jezus' discipelen zijn juk aannemen, zich onderwerpen aan zijn heerschappij en onderwijs om vrijheid en ware rust te vinden. Zoals we in latere hoofdstukken zullen zien, kunnen Jezus' geboden intens hard zijn, maar omdat we een goede en vriendelijke meester hebben, stelt hij ons in staat te dragen wat hij beveelt door ons persoonlijk te leiden.

Christenen zijn

Een duidelijk bewijs voor de passie waarmee de eerste discipelen Christus volgden, was de naam die hun werd gegeven.

In de stad Antiochië *"werden de discipelen voor het eerst christenen genoemd"* (Handelingen 11:26). Deze discipelen van Jezus waren duidelijk uitgesproken over hun geloof en leefden dat ook echt uit, want het was het wereldse, heidense publiek dat hen zo noemde. We kunnen ons voorstellen dat ze roddelen: *"Wie zijn die Christusmensen, Christanoi, die maar blijven praten over die Joodse man, Christus?" Een geleerde legt uit dat dit Griekse woord voor christen, Christanoi," parallel liep met Herodianoï (Herodianen) en Kaisarianoï (Caesars volk); het kenmerkte de discipelen als zijnde boven alle mensen, de volgelingen, de dienaren van Christus."*

Hoewel het woord slechts op twee andere plaatsen in het Nieuwe Testament wordt gebruikt (Handelingen 26:28 en 1 Petrus 4:16), is het de naam waarmee wij ons als moderne gelovigen het meest identificeren. De gemeenschap rond de eerste discipelen zag dat ze oprecht waren in hun toewijding aan Jezus, ook al begrepen ze niet helemaal wat dat betekende. Als mensen vandaag de dag tijd met ons doorbrengen, zullen ze dan merken dat we Jezus volgen en liefhebben of dat we religieus en onverschillig zijn? Heeft iemand je ooit gevraagd: *"Ben je een christen?"*

En dus is het eerste teken van een discipel dat we toegewijde en gepassioneerde volgelingen zijn, gewoon *"bananen voor Jezus!"*. Wij streven geen levensstijl of een aantal principes na, maar een diep persoonlijke, levenslange relatie met de persoon van Christus die volledig God en volledig mens is. We branden van verlangen om *"te blijven kijken naar Jezus, de grondlegger en voleinder van ons geloof"* (Hebreeë 12:2), maar we geven toe dat we soms vergeten naar Christus te kijken, en dat onze race er vaker uitziet als een zigzag dan als een consistent, opwaarts traject. Toch is Hij een goede en geduldige meester die ons steeds weer kracht geeft en uitnodigt om van Hem te leren. Ons grote doel is dus altijd opwaarts, altijd erop gericht om veel van onze Heer te maken en ons te verheugen in degene die werkelijk waardig is. We volgen hem.

De Roeping Omarmen

Jij hebt mij niet gekozen, maar ik heb jou gekozen.
Mattheüs 4:19

De eerste discipelen kozen er niet zelf voor om Christus te volgen. In plaats daarvan wierf hij hen en zei: *"Volg mij en ik zal jullie tot vissers van mensen maken"* (Mattheüs 4:19). Het tweede teken van een discipel is dat we zijn roeping begrijpen en omarmen.

De Heer riep hen die niet voor de hand lagen als toekomstige lichtende lichten van een wereldwijde opwekkingsbeweging. Hij koos verweerde vissers, een verachte tollenaar, een politieke onruststoker en andere ongeschoolde gewone mensen. Tegenwoordig vereren wij hen als steunpilaren van de vroege kerk die het evangelie moedig de wereld in brachten, maar in die tijd moeten zij door het religieuze milieu zijn bespot. Bovendien was zijn keuze van de oorspronkelijke discipelen een veroordeling van de Joden van zijn tijd, die hun bruisende, levende geloof in God hadden verloren. Jezus wilde zijn glorie tonen via Godlievende, dankbare mensen, niet via zelfingenomen religieuze deskundigen.

Denk aan Petrus: toen hij Christus vroeg ontmoette, smeekte hij Jezus om hem met rust te laten, omdat hij zich pijnlijk bewust was van zijn eigen zondige, ongeschikte staat (Lucas 5:8). Maar Jezus liet zich niet afschrikken door zijn onwil en riep hem toch graag. Zelfs de grote Joodse helden van weleer waren de onwaarschijnlijke keuzes. De bekende namen op de lippen van elke Jood, zoals Abraham, Mozes, Elisa, Gideon, Jona en David, waren uitgekozen voor belangrijke rollen terwijl ze niet op zoek waren naar God en in de ogen van de mensen

ongeschikt waren. Evenzo kiest God ons uit voordat wij hem kiezen. De waarheid van de roeping is dus verbonden met de genade van God. Wij kunnen Hem alleen liefhebben omdat Hij ons eerst heeft liefgehad terwijl wij rebellen waren die zich verzetten tegen zijn heerschappij (1 Johannes 4:19). Dit moet in ons een diep gevoel van nederigheid en dankbaarheid richting hem teweegbrengen.

Zijn genade en onze roeping

Begrijpt u dat God u geroepen heeft in uw meest onverdiende staat? Als je al een tijdje gelovig bent, voel je je misschien nog steeds niet verdient, onbekwaam of ongeschikt om te gebruiken. Dan bent u in goed gezelschap! God wil dat we onze bekwaamheid en vertrouwen in Christus vinden, niet in onze geschiktheid of vaardigheid (2 Korintiërs 3:5). In zekere zin is wat ons kwalificeert om Christus te volgen het besef dat we ons niet gekwalificeerd voelen. Vergeet niet dat de hardste woorden die Jezus uitspreekt gericht zijn tot de zelfingenomen, supergeestelijke mensen die het gevoel hadden dat ze het allemaal voor elkaar hadden en daar trots op waren! (Lucas 18:9)

Onze geloofswandel begint met Gods onverdiende genade jegens ons, die ons op de reis ondersteunt. Dit inzicht raakt het oppervlakkige geloof over hoe we christen worden. We kiezen er niet voor om Christus te volgen alsof we dat door onze eigen morele inspanning hebben besloten. Ja, we stellen actief ons geloof in Jezus, maar onder deze keuze trekken de Vader en de Geest ons (Johannes 6:44) en stellen ons in staat om te antwoorden.

Het evangelie van zelfverbetering

Inzicht in de roeping en genade van God helpt ons te voorkomen dat we gedreven en wettisch worden. We kunnen een vertekend beeld hebben van Jezus als een motiverende coach of een harde leermeester die ons aanspoort het beter te doen.

STILL I WILL FOLLOW

De traditionele kerkomgeving waarin ik opgroeide was formeel, en onze plaatselijke dominee was een afstandelijk, streng figuur. Ik kon me niet verhouden tot deze "heilige mannen" in hun gewaden. Het is dan ook geen verrassing dat het beeld dat ik van Christus had een autoritaire figuur was, zoals een van mijn strenge leraren op school. Ik ging naar hem toe, maar alleen als ik wanhopig was en er zelf niet uitkwam! Als jonge christen in het begin van de jaren negentig liep ik vaak in veroordeling omdat ik de barmhartige aard en genade van God niet begreep. Ik voelde me nooit goed genoeg of Godlievend genoeg. De basis van mijn wandel met Christus was dat ik probeerde acceptatie te verdienen in plaats van te geloven dat ik die al had door Jezus' gehoorzaamheid namens mij.

Hier zijn enkele symptomen van dit "zelfverbeteringsevangelie" waarin ik wandelde:

- Je vervalt gemakkelijk in veroordeling. Je voelt dat deze Jezus zou zeggen: *"Doe beter je best!"*
- Je vergelijkt jezelf snel met andere gelovigen, wat resulteert in trots of een gevoel van mislukking.
- Als je andere christenen ziet worstelen, denk je: *"Ze zijn niet toegewijd", "Ze moeten hun zaakjes op orde krijgen", "Ze zouden meer toegewijd moeten zijn."*
- Je voelt je waardeloos als je niet betrokken bent bij een of andere vorm van bediening.
- Je gedijt op de bevestiging en aanmoediging van anderen.

We moeten voorkomen dat we zijn zoals die Galaten die begonnen te vertrouwen op hun eigen morele inspanningen en goedheid. Dit is de zonde van de eigengerechtigheid, en Jezus veroordeelde die (zie Lucas 19:9-14).

STILL I WILL FOLLOW

Het is gemakkelijk om op subtiële wijze ons vertrouwen te stellen in onze eigen morele inspanningen, zoals anderen helpen, dagelijks de Bijbel lezen, bidden, getuigen voor anderen en tiende betalen. Natuurlijk zijn we geroepen om al deze dingen te doen als liefhebbers van Jezus, maar de religieuze geest zegt op slinkse wijze dat deze werken ons aanvaardbaar maken voor God. We feliciteren onszelf stiekem met hoe geestelijk we zijn, in plaats van echt te vertrouwen op het volbrachte werk van Jezus voor ons.

Maar het evangelie is zo anders! We kunnen alleen met God omgaan op basis van genade, zijn onverdiende gunst. Het evangelie is eerst het slechte nieuws dat wij volslagen mislukkelingen zijn omdat wij zijn heilige wetten hebben overtreden, maar dan het verrassende, goede nieuws dat God de straf die ons toekomt op zich heeft genomen en aan Jezus heeft overgedragen. Het kruis was de plaats van goddelijke ruil waar onze zonden (onze onbetaalbare schuld aan God) op Jezus werden gelegd en zijn gerechtigheid aan ons werd toegekend.

Als ik werkelijk geloof dat mijn zonden op Jezus zijn gelegd, dan heet dat "reddend geloof". Dit is niet alleen een mentale instemming, maar een hartgrondig leunen op Jezus en vertrouwen op Hem alleen om mij te redden. Het is niet een beetje van mij en een beetje van hem. Romeinen 5:19 vertelt ons dat wij door Jezus' gehoorzaamheid (zijn morele inspanningen in zijn leven en zijn dood aan het kruis) rechtvaardig zijn gemaakt. Wij zijn door God aanvaard vanwege zijn Zoon. Geloven we dit echt?

God helpt niet degenen die zichzelf helpen; hij helpt en roept degenen die zichzelf niet kunnen helpen en die vertrouwen op zijn versterkende genade. Wij moeten geworteld zijn in en voortdurend herinnerd worden aan deze diep vernederende waarheid. Wij volgen Jezus als antwoord op zijn oproep.

Wanneer Jezus ons roept

Toen Jezus de discipelen tot zich riep, riep hij hen *eerst "opdat zij bij Hem zouden zijn"* (Markus 3:14). Wat een eenvoudige en krachtige uitspraak die wij vaak niet in praktijk brengen. Jezus riep zijn discipelen om bij hem te zijn, van hem te genieten en in hem te blijven. Centraal in het eeuwige leven staat het kennen van God (Johannes 17:3). Dit is de oproep van een genadige God wiens verlangen het is dat wij bij Hem zijn.

Vanaf deze plaats roept hij hen op tot goede werken. *"En hij stelde er twaalf aan... opdat zij bij hem zouden zijn en hij hen zou uitzenden om te prediken en gezag te hebben om demonen uit te drijven"* (Markus 3:14-15). In de latere hoofdstukken zullen we meer tijd besteden aan de werken en de zending waartoe hij ons roept.

U ziet hier de volgorde: goede werken vloeien voort uit een relatie met God. Met Christus zijn is het fundament van werken voor Hem. Deze dubbele respons van blijven en actie, aanbidding en werk, rust en inspanning vormen het ritme van onze roeping in Jezus. De discipel die deze roeping begrijpt, zal het niet ontbreken aan plezier en rust in God, noch aan het uithoudingsvermogen en de volharding die nodig zijn om mensen te dienen.

Vandaag de dag wenkt Jezus ons nog steeds door de Geest van genade, net als in die stoffige straten van Palestina. Hij roept nog steeds de onverdienstelijken, de Godhaters, de legalisten, de ongeïnteresseerden, de gebrokenen. Het treft het hart van onze zelfgenoegzaamheid om te lezen: *"U hebt mij niet gekozen, maar Ik heb u uitgekozen"* (Johannes 15:16) en het schept dankbaarheid in ons. Hoe dankbaar is de rebelse discipel die zich verwondert over de genade die hem is geschonken!

De Waarde Van Gehoorzaamheid

Als u mij liefhebt, zult u zich aan mijn geboden houden.
Johannes 14:15

Als Christus een goede koning is, dan wordt onze vreugde gevonden in het gehoorzamen van hem. De waarde van gehoorzaamheid is een belangrijk onderdeel van de grote opdracht dat vaak over het hoofd wordt gezien. Jezus zegt: *"...en hen te leren alles te gehoorzamen wat Ik heb u geboden"* (Mattheüs 28:20, NIV). Een discipel wordt gekenmerkt door gehoorzaamheid en helpt anderen hetzelfde te doen.

Door de overvloed aan vrij verkrijgbaar geestelijk voedsel kunnen we ons dicht bij God voelen als we naar diepzinnige waarheden luisteren, deze bestuderen en lezen. We hebben begaafde leraren in het lichaam van Christus die in staat zijn Jezus diep tot ons door te laten dringen, en via internet kunnen we antwoorden vinden op elke denkbare vraag. Maar Jezus zegt niet dat als we hem liefhebben, we zijn geboden zullen bestuderen. Als we zo zijn, zijn we "slechts hoorders, die zichzelf bedriegen" (Jakobus 1:22). We kunnen de Bijbel vele malen hebben gelezen, zelfs de aanwezigheid van God hebben ervaren, maar als we hem niet gehoorzamen, bedrijven we zelfbedrog.

Het is niet genoeg om alleen de Schrift of goddelijke leer te kennen. Kennis alleen is nutteloos. Het is zelfs erger dan nutteloos, want degene die denkt dat het kennen van de Bijbel iemand godvruchtig maakt, is zelfmisleitend. Het is daarentegen het gehoorzamen van de leer dat iemand godvruchtig maakt.

Wat motiveert onze gehoorzaamheid?

Onze christelijke gehoorzaamheid is altijd aan een persoon, niet aan een stel principes. Omdat wij discipelen zijn van de persoon van Christus, is onze relatie geworteld in zowel liefde voor Hem als een gezonde vrees voor Hem.

Omdat wij uit liefde gehoorzamen, kunnen wij *"gehoorzaam zijn vanuit ons hart"* (Romeinen 6:17), in tegenstelling tot gedwongen of gemanipuleerd gehoorzamen. Dienaren gehoorzamen omdat het moet, maar omdat onze gehoorzaamheid geworteld is in liefde, gehoorzamen wij omdat wij Hem willen behagen.

Hoewel liefde de voornaamste drijfveer moet zijn om de Heer te gehoorzamen, zegt de Schrift ons dat de vreze des Heren een andere is. Hoewel ons wordt opgedragen God lief te hebben, draagt Jezus ons ook op God te vrezen (Mattheüs 10:28), en de ontnuchterende waarheid dat wij rekenschap moeten afleggen van ons leven met een gezonde vrees voor de Heer (2 Korintiërs 5:10-11) betekent *"dat wij ons ten doel stellen Hem te behagen"* (2 Korintiërs 5:9). God vrezen voor de christen is als het vrezen van een reuzengolf voor een surfer. Zij mogen genieten en de golf berijden, maar zij respecteren zorgvuldig zijn kracht en majesteit. Daarom zegt de Psalmist dat we ons *"met beven mogen verheugen"* (Psalm 2:11). Liefde en vrees gaan hand in hand. Als we angst hadden zonder liefde, zou onze gehoorzaamheid gedreven, koud en formeel zijn. Als we liefde hadden zonder angst, zou onze gehoorzaamheid grillig, vertrouwd en ongedwongen zijn.

Ga zitten en tel de kosten

Onze gehoorzaamheid aan Christus is vaak kostbaar. Het hoort bij het oppakken van ons kruis om Hem te volgen. Het kruisgerichte leven is zo diepgaand dat we er het volgende hoofdstuk aan zullen wijden. Maar als we een leven van discipelschap overwegen, is het verstandig om *"eerst te gaan zitten en de kosten te tellen"* (Lucas 14:28), want God dwingt ons niet tot gehoorzaamheid.

Hier zijn drie gebieden waarop we de kosten mogen tellen:

Onze veiligheid

"En er kwam een schriftgeleerde op hem af en zei: "Meester, ik zal u volgen waarheen u ook gaat" (Mattheüs 8:19). In deze bedwelmende, wonderbaarlijke omgeving, terwijl de menigte zich om Jezus heen verzamelt, roept de schriftgeleerde uit dat hij Jezus vrijmoedig zal volgen. Als antwoord ontdoet Jezus de man van elke vorm van sentimentaliteit. "Wil je me echt volgen? Wees dan voorbereid op een leven waarin je de zekerheid van het vertrouwde en comfortabele achterlaat. "Vossen hebben holen, en vogels in de lucht hebben nesten, maar de Mensenzoon heeft nergens om zijn hoofd neer te leggen." (Mattheüs 8:20) Hoewel Jezus een thuisbasis had, was zijn bediening rondtrekkend en was hij vaak praktisch dakloos. Hij werd geleid door de Geest in plaats van het verlangen naar zekerheid. Het is goed om plannen en huizen te hebben, maar we houden deze dingen licht op, want een leven in geloof betekent een leven van heerlijke onvoorspelbaarheid.

Ik kan daar persoonlijk van getuigen. In 2004 werden mijn vrouw Ady en ik vanuit Kaapstad naar Oudtshoorn (in de Zuidkaap, Zuid-Afrika) gestuurd om een kerk te planten, en ons geloof werd opgerekt. Er waren momenten voordat we verhuisden waarop ik me angstig en overweldigd voelde, maar toch ook vol verwachting over datgene waarin we zouden stappen. Er waren zoveel onbekenden. Familie en vrienden vroegen zich af waarom we de geborgenheid van Kaapstad zouden verlaten om naar zo'n klein Afrikaans stadje te verhuizen. In Kaapstad was ik een gevestigde leraar aan een zeer gewilde privéschool, we hadden een huis gekocht, en onze meisjes (die toen twee en vier jaar oud waren) waren gesetteld. Maar we hadden een duidelijk besef van Gods roeping en sterke steun van onze zendende kerk, Joshua Generation Church (JoshGen). Toch was de verhuizing ontmoedigend, en er was veel financieel risico en praktische onzekerheid over hoe het zou verlopen. Uiteindelijk werd door Gods genade een plaatselijke kerk opgericht, en we bloeiden in de loop der tijd op, als gemeente en als gezin. Onze zoon werd geboren in Oudtshoorn, onze meisjes vonden dierbare vriendinnen, en we groeiden in Gods vaardigheden, zoals zien met de ogen van het geloof, op een godvruchtige manier omgaan met conflicten, geduldig volhouden wanneer we wilden opgeven, en groeien in genade voor moeilijke mensen. Als we de geborgenheid van het vertrouwde niet hadden verlaten, zouden we niet op deze manier zijn opgebloeid.

Onze reputatie

De Heer gehoorzamen kan dwaas zijn in de ogen van de wereld. *"Wij zijn dwazen om Christus' wil"* (1 Korintiërs 4:10), zegt Paulus tegen de Korinthiërs, die waarde hechtten aan hun reputatie, status en uiterlijk voor hun omgeving.

Op een bepaald moment betekent het volgen van Jezus dat vrienden, familie en medewerkers denken dat je gek bent geworden omdat je gelooft en je gedrag verandert vanwege "dat Jezus-gedoe". Onze meester volgen betekent dat we ervoor kiezen ons te vereenzelvigen met degene die *"zichzelf niets heeft gemaakt, door de natuur van een dienstknecht aan te nemen"* (Filippenzen 2:7). Hij maakte zichzelf onberispelijk om ons te redden, en dus zijn wij geroepen om in zijn voetsporen te treden en dezelfde houding aan te nemen, dienend van hart en gehoorzaam aan God, ondanks de afkeuring van de mens.

Dit zal er voor ieder van ons anders uitzien, maar de houding en instelling zijn dezelfde. We kunnen niet tegelijkertijd God liefhebben en de wereld behagen, en *"... wie een vriend van de wereld wil zijn, maakt zichzelf tot een vijand van God"* (Jakobus 4:4).

Onze familie

Een man komt bij Jezus en wil hem volgen, maar wil eerst zijn vader begraven. Maar Christus zegt tegen hem: *"Volg mij en laat de doden hun eigen doden begraven"* (Mattheüs 8:22).

Zegt Jezus dat we onze ouders niet moeten eren? Natuurlijk niet. De man woonde die dag waarschijnlijk niet eens de begrafenis van zijn vader bij. Joodse uitdrukkingen als: *"Ik moet eerst mijn vader begraven"* kunnen een verzoek betekenen om te wachten tot iemands vader sterft, zelfs jaren te wachten om aan de familieplicht te voldoen. Het punt is dat discipel-zijn voorrang heeft boven familiegebruiken en -eisen. Wij geven God voorrang boven de familie en besluiten te doen wat God behaagt wanneer de twee conflicteren. Daar is moed voor nodig.

STILL I WILL FOLLOW

Familie en ouders zullen dit niet altijd begrijpen, en het kan beledigend voor hen zijn. Jezus volgen betekent dat we eerst nagaan wat God wil, vóór dat van onze ouders en de cultuur. Soms is een echtpaar of een alleenstaande ouder bang om God te gehoorzamen uit bezorgdheid over het welzijn van hun kinderen. Ik weet dat er momenten waren waarop ik met angst worstelde als ik overwoog hoe onze gehoorzaamheid aan God de vriendschappen en het onderwijs van onze kinderen zou beïnvloeden. Als ik denk aan de verschillende verhuizingen die we als gezin voor het evangelie hebben gedaan: verhuizen naar Oudtshoorn, terug naar Kaapstad om een plaatselijke gemeente te leiden en vervolgens verhuizen naar Wellington, hebben we onze kinderen door deze overgangen heen moeten leiden. Naarmate onze kinderen ouder werden, hebben we hen betrokken bij onze besluitvorming en hen gevraagd zelf tot de Heer te bidden en van hem te horen. Ady en ik geloofden dat als God ons opdroeg te gaan, Hij tot onze kinderen zou spreken. Dat deed Hij altijd duidelijk, en zij gingen altijd in geloof met ons mee. Misschien hoef je nooit te verhuizen voor het evangelie, maar het punt is dat ouders een geloofsomgeving kunnen creëren (in plaats van een angst- of comfortcultuur) waarin kinderen de waarde leren kennen van het zelf tellen van de kosten. En hoewel er ook duidelijke bijbelse instructies zijn over gezinsverantwoordelijkheden, zoals de zorg voor onze ouders als zij ouder worden, moeten wij als discipelen van Jezus altijd het koninkrijk van God vooropstellen bij alles wat wij doen, in alle dingen.

Tot slot zien we dat een discipel zijn meester gehoorzaamt. Dit is een onmiskenbaar teken van zijn volgeling zijn. Er kunnen onderweg gevoelens van angst zijn, maar gehoorzaamheid is een vastberaden keuze, een daad van geloof, ondanks wat onze emoties zeggen. Onze meester is de almachtige, alles overwinnende vorst die het eeuwige lot van elke levende ziel bepaalt. En hij is een goede meester die hen zegent die hem gehoorzamen. De apostel van de liefde, Johannes, herinnert ons eraan: *"Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren. En zijn geboden zijn niet belastend"* (1 Johannes 5:3). Zijn geboden verpletteren ons nooit, maar doen ons opbloeien tot karaktervolle mannen en vrouwen. Gehoorzaamheid is werkelijk het bewijs van onze liefde voor Hem.

Jezelf Verloochen

En hij zei tegen iedereen: "Als iemand achter mij aan wil komen,
laat hij zichzelf verloochen en dagelijks zijn kruis opnemen en mij volgen.
Want wie zijn leven wil redden, zal het verliezen,
maar wie zijn leven verliest omwille van mij, zal het redden.
Lucas 9:23-24

Deze tekst is een van *de* meest uitdagende uitspraken van Jezus en de bepalende verklaring van wat het betekent hem te volgen. In het door de Romeinen bezette Palestina zullen de discipelen heel wat kruisigingen hebben gezien. Ze moeten getuige zijn geweest van veroordeelde misdadigers die hun kruis hieven naar hun gewelddadige executie. Het kruis was een weerzinwekkend symbool, een instrument van brute dood, voorbehouden aan het uitschot van de samenleving. Tegenwoordig is het kruis een bron van troost voor ons, dus dragen we het als sieraad en hangen we het op onze kerkgebouwen. Maar voor deze toehoorders zou het een schokkende zin zijn geweest om te horen. *Ons kruis opnemen?*

Eén ding is heel duidelijk: Jezus maakt het de mensen niet gemakkelijk om hem te volgen. Hij verzacht de deal niet en vermindert de kosten niet. *Wil je me volgen? Kom en sterf.*

Wat zegt Jezus werkelijk?

Jezus' uitspraak is wat men noemt hyperbool: het gebruik van dramatische overdrijving om zijn punt duidelijk te maken. Hij doet dit vaak: *Uw oog doet u zondigen? Steek het uit! Uw hand doet u zondigen? Hak hem af! Haal de balk uit je eigen oog. Het is makkelijker voor een kameel om door het oog van een naald te gaan, dan voor een rijke om het koninkrijk binnen te gaan. Als je geloof hebt, zeg dan tegen deze berg, gooi hem in de zee!* Deze uitspraken moeten niet letterlijk worden genomen, maar wel serieus worden genomen, omdat we niet durven minimaliseren wat hij vraagt.

Het is duidelijk dat Jezus niet wil dat we onszelf letterlijk doden. Het einddoel is niet de dood, maar het leven. Christus wil dat we leven hebben, en wel ten volle (Johannes 10:10), maar de manier waarop we leven vinden is door de dood aan onszelf, in het bijzonder door zelfverloochening.

Onszelf verloochenen en ons kruis opnemen is de eerste stap in de navolging van Christus. Toen ik als 17-jarige overwoog mijn leven aan Christus over te geven, worstelde ik met de oproep om Jezus tot Heer te maken. Ik wist instinctief dat Zijn navolging zou betekenen dat ik mij zou moeten afkeren van en sterven aan mijn oude leven, dus was er een innerlijke strijd over het inruilen van de god van het ik (comfort en controle) voor de ware God. Er werd niet onderhandeld! Hij is de koning, en hij bepaalt de voorwaarden. Uiteindelijk gaf ik me over en ervoer het wonder dat ik mijn leven verloor om het te redden. Maar vanaf dat moment moest (en moet) ik deze waarheid leren: *"Ik ben met Christus gekruisigd. Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij"* (Galaten 2:20).

Is het mogelijk gered te worden zonder deze houding van zelfverloochening? Niet volgens Jezus. De Heer zegt nadrukkelijk: *"Wie zijn eigen kruis niet draagt en achter Mij aankomt, kan mijn discipel niet zijn"* (Lukas 14:27).

Dietrich Bonhoeffer schreef hierover inzichtelijk,

Het kruis is geen verschrikkelijk einde van een overigens godvrezend en gelukkig leven, maar het ontmoet ons aan het begin van onze gemeenschap met Christus. Als Christus een mens roept, vraagt hij hem te komen en te sterven.

Mezelf verloochenen is dus geen tweede stap van toewijding naar een diepere verbintenis, maar een deel van het eerste teken dat ik, zoals het oude liedje zegt, *"de wereld achter me, het kruis voor me"*.

Het therapeutische evangelie

Dit concept van zelfverloochening is voor sommige moderne christenen moeilijk te aanvaarden. Het gaat in tegen de stroom van leerstellingen die tegenwoordig in de kerk woekert, afkomstig van mooipratende predikanten die niets minder dan een valse Jezus en een gebrekkig evangelie presenteren. Een van deze halve waarheden is wat wij noemen "het therapeutische evangelie".

Het therapeutische evangelie leert ons dat Jezus tot doel heeft ons te helpen ons goed te voelen over onszelf, gelukkig te zijn en persoonlijke waarde en betekenis te ervaren. Christus wordt onze religieuze therapeut, een volkse, vriendelijke buurtreder die altijd goedgedhumeurd is en ons zal aanmoedigen om ons innerlijk potentieel te verwezenlijken en ons beste leven nu te leven.

Hier zijn enkele symptomen die aantonen of we op een therapeutisch evangeliedieet staan:

- Je denkt of praat nauwelijks over het kruis en de barmhartigheid van God in je leven.
- De uitdrukking "berouw hebben over mijn zonde" wordt nauwelijks gebruikt, en het oefenen van voortdurend berouw gebeurt nauwelijks.

STILL I WILL FOLLOW

- Je gelooft dat God nooit wil dat je lijdt.
- Je volgt de verlangens van je hart en denkt dat God dat zal zegenen omdat Hij wil dat je gelukkig bent.
- Je vindt vaak geschriften en profetische woorden om te bevestigen dat God jouw verlangens goedkeurt (dit heet confirmation bias - wanneer we onze vleeselijke verlangens proberen te valideren door ze te vergeestelijken).

Het therapeutische evangelie is aantrekkelijk omdat het zelfrespect benadrukt boven zelfverloochening, geluk boven heiligheid, en een Jezus leert die vreemd is aan het Nieuwe Testament. Het is een vervangingsevangelie dat veel van ons maakt, maar weinig van God.

Het therapeutische evangelie pakt nooit het echte probleem aan waar we allemaal mee te maken hebben: de inwonende zonde. Ongelovigen die in de kerk komen, moeten horen dat hun natuur fundamenteel zondig is en dat hun zonde zo ernstig is dat een nieuwe geboorte essentieel is. Dat we God zo beledigen dat alleen een radicale dood aan het oude volstaat. God is er niet om ons goed te maken. Hij renoveert ons oude leven niet; hij wekt ons op tot een nieuw leven. Daarom is de doop zo'n krachtig beeld van verlossing: het water is zowel het graf als de opstandingsgrond van mijn nieuwe leven in Hem.

Hoe ons kruisdragen eruitziet

Zelfverloochening, dood aan jezelf, gebeurt niet alleen aan het begin van onze geloofswandel. Jezus zegt dat we dagelijks ons kruis moeten opnemen en Hem moeten volgen.

Het verschil tussen ons kruis en Jezus' kruis is dat Jezus *"eens voor altijd"* een fysiek, letterlijk kruis droeg (Hebreeën 10:10) om als volmaakt mens voor onze zonden te betalen. Ons kruis is een metafoor voor een offervaardig leven als wij Hem volgen.

STILL I WILL FOLLOW

Hoe ziet ons kruisdragen eruit? Ten eerste is het een bewuste daad. *"Als iemand achter mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochenen"*, zegt Jezus. Opzettelijk zijn is een vrijwillige, bewuste beslissing om God op de eerste plaats te zetten door gebed, bijbellezen, offervardig geven, een broeder of zuster vergeven, ons geloof delen en vriendelijkheid tonen. Het betekent opzettelijk onszelf ongemak bezorgen voor Jezus en anderen. Het is Christus op de eerste plaats zetten op de gebieden van ons leven waarover we kunnen kiezen.

Kruisdragen kan ook betekenen dat we opzettelijk die gebieden in ons leven afleggen die ons tot zonde aanzetten. Laat me dit uitleggen. Als tiener was ik geobsedeerd door de prachtige golfsport. Mijn tweelingbroer en ik oefenden en speelden samen urenlang wedstrijden. Golf, hoe leuk ook, bracht ook het slechtste in mij naar boven. Meestal was ik gelijkmoedig, maar golfen bracht mijn innerlijke woede naar boven. Nadat ik een volgeling van Jezus was geworden, bleef ik de sport spelen waarvan ik hield, maar soms verloor ik op de golfbaan mijn geduld en mijn christelijk getuigenis. Mijn identiteit lag besloten in mijn sport, en ik investeerde er veel tijd en geld in. Toch wist ik dat ik daardoor zondigde. Ik moest een doodsteek geven aan wat ik liefhad; er was geen andere manier. Dus verkocht ik mijn clubs, zegde mijn lidmaatschap op en besloot nooit meer te spelen. Toen ik afstand nam van het spel, kon God mijn karakter op een gezondere manier vormen. Twaalf jaar later, toen we ons in Oudtshoorn vestigden, voelde een vriend dat hij mij zijn set golfclubs wilde geven, en ik voelde de vrijheid van de Heer om lid te worden van de plaatselijke club waar ik weer begon te spelen, dit keer zonder de goddeloze driftbui en met een betergevormd karakter.

In de school van Christus zal het dragen van ons kruis voor elke discipel uniek zijn. De weg van zelfverloochening, kosten en zelfs lijden is voor ieder van ons anders gewijd. Bonhoeffer, die moedige (en uiteindelijk gemartelde) Duitse dominee wiens prachtige boek 'De kosten van het discipelschap' het het beste zegt:

Iedere christen heeft zijn eigen kruis dat op hem wacht, een kruis dat door God bestemd en aangewezen is. Ieder moet zijn deel van lijden en afwijzing ondergaan. Maar ieder heeft een

STILL I WILL FOLLOW

verschillend deel: sommigen acht God de hoogste vorm van lijden (martelaarschap) waardig, terwijl anderen van Hem niet mogen worden verzocht boven hetgeen zij kunnen dragen. Maar het is in alle gevallen hetzelfde kruis.

Ten tweede, kruisdragen is een dagelijkse handeling. Een discipel zal *"dagelijks zijn kruis opnemen"*. Vroeger, in het Amerikaanse gevangenisstelsel, sprak de bewaker, als een veroordeelde gevangene zijn laatste wandeling naar zijn executie maakte, uit: *"Dead man walking!"*. Elke dag kunnen we onszelf eraan herinneren dat we een wandelende dode zijn, dood voor de zonde en levend voor God. Wij verklaren dagelijks aan onze gedachten en emoties dat Jezus de Heer is en wij niet. We stemmen ons opnieuw af om Zijn bevelen te gehoorzamen en de waarheid tegen onszelf te zeggen: *"Heer, niet mijn wil maar de Uwe wordt vandaag gedaan."*

Een volgeling van Jezus wordt gekenmerkt door dagelijks te sterven om te leven. Het doel is niet de dood, het is leven! Maar het komt degenen toe die hun leven verliezen omwille van Jezus. Het is voor God het meest aangenaam als we onszelf vrijwillig en zonder dwang als levende offers aan Hem aanbieden. Het zal er voor ieder van ons anders uitzien, maar in het centrum staat hetzelfde kruis, dezelfde opofferingsoproep om onszelf te verloochenen en onze Verlosser lief te hebben.

Hoe Wij Gods Volk Behandelen

Hieraan zullen alle mensen weten dat jullie mijn leerlingen zijn,
als jullie liefde hebben voor elkaar.
Johannes 13:35

Het liefhebben van anderen is het meest opvallende uiterlijke teken van het discipel zijn van Jezus. Meer in het bijzonder zegt Jezus dat wij *"elkaar"* moeten liefhebben, waarbij hij het heeft over andere volgelingen van Christus. Wij hebben een speciale oproep om voorrang te geven aan, te horen bij en te houden van zijn volk. Wij moeten *"goed doen aan allen, vooral aan hen die tot het huisgezin van het geloof behoren"* (Galaten 6:10). Een duidelijk teken van zijn discipelschap is dus de manier waarop wij omgaan met Gods volk.

Conflict met christenen

God liefhebben lijkt vaak gemakkelijker dan mensen liefhebben. God is volmaakt; in zijn aanwezigheid is volheid van vreugde, en hij is de beloner van hen die hem zoeken. Maar Gods mensen liefhebben? Wij christenen kunnen moeilijk, liefdeloos, onvriendelijk en egoïstisch zijn. Net als in een natuurlijk gezin ervaart ook het gezin van God conflicten als gevolg van hun zonde. Het ervaren van nauwe gemeenschap intensiveert de mogelijkheden voor diepere vriendschappen en grotere overtreding.

Daarom moet Paulus de gelovigen aansporen om *"lief te zijn voor elkaar, teder van hart, elkaar vergevend"* (Efeziërs 4:32) en *"elkaar te verdragen en, als iemand een klacht heeft tegen een ander, elkaar te vergeven"* (Kolossenzen 3:13). Petrus moest ook bevelen: *"Bovenal, blijf*

elkaar ernstig liefhebben, want de liefde bedekt vele zonden" (1 Petrus 4:8). Dus omgaan met conflicten en klachten maakt deel uit van het leren liefhebben van elkaar, net als in een biologisch gezin. Daarom schreven de apostelen pastorale brieven om om te gaan met moddergooiende christenen die moesten leren elkaar lief te hebben zoals Jezus gebod.

Iemand zei eens dat de kerk een sociologisch wonder is. Het is een bovennatuurlijke daad van God om zulke uiteenlopende mensen met zulke verschillende zienswijzen en culturele verschillen samen te brengen als een geestelijke familie. In Christus zijn we nu *"één nieuwe mens in plaats van de twee"* (Efeziërs 2:15), maar we moeten ernaar streven in de praktijk te worden wat we in de geest zijn.

De oude 'Tate'-familiegrap is zo waar als je enige tijd deel hebt uitgemaakt van het kerkelijk leven. *Er is de oude man Dic-Tate die alles wil regelen, terwijl oom Ro-Tate alles probeert te veranderen. Er is zuster Agi-Tate die veel problemen veroorzaakt met hulp van haar man, Irri-Tate. Als er nieuwe projecten worden voorgesteld, willen Hesi-Tate en zijn vrouw Vege-Tate wachten tot volgend jaar. Devas-Tate zorgt voor de stem des onheils, terwijl Poten-Tate een hoge pief wil zijn. Maar niet alle leden van de familie zijn slecht. Broer Facili-Tate is vrij behulpzaam in kerkelijke zaken, terwijl de neven Cogi-Tate en Medi-Tate altijd nadenken en behulpzame vaste handen bieden. En natuurlijk is er het zwarte schaap van de familie, Ampu-Tate, die zich volledig van de kerk heeft afgesloten.*

Als u denkt dat u dit soort gemeenteleven liever vermijdt, bedenk dan dat u elke plaatselijke gemeente zou moeten vermijden, evenals mensen in het algemeen! We dragen allemaal een residu van de genen van de familie Tate (de oude natuur), dus we moeten voortdurend Christus blijven aantrekken en ons in Hem vernieuwen.

Broederlijke liefde

Elkaar liefhebben mag voor volgelingen van Jezus nooit een vaag ideaal zijn, maar een oprechte daad en gewoon iets wat we doen. Het

STILL I WILL FOLLOW

is de kern van de zaak, namelijk de zorg voor en de vriendelijkheid jegens anderen. Het Nieuwe Testament gebruikt de term *"broederlijke liefde"* (Grieks Philadelphia - Romeinen 12:10; 1 Thessalonicenzen 4:9; Hebreeën 13:1) om dit soort christelijke liefde te beschrijven. Het werd gewoonlijk gebruikt om de liefde tussen familieleden en vrienden te beschrijven en werd door de schrijvers van het Nieuwe Testament gebruikt om de rijke genegenheid tussen gelovigen als geestelijke familie te beschrijven. Ik heb dit soort broederlijke liefde vele malen ervaren. Samen Jezus volgen in broederlijke liefde met gelijkgestemde discipelen is het kostbaarste voorrecht dat men zich kan wensen. Mijn broeders en zusters in de Heer hebben mij op mijn best en mijn slechtst gezien, maar hebben mij toch liefgehad en gedekt. In staat zijn lief te hebben en liefde te ontvangen is uiterst kostbaar.

Broederlijke liefde betekent samen bidden, samen spelen en samen betalen. Er is een prijs verbonden aan het genieten van zoete gemeenschap. *"Hieraan kennen wij de liefde, dat Hij zijn leven voor ons heeft afgelegd, en wij zouden ons leven moeten afleggen voor de broeders"* (1 Johannes 3:16). Dit betekent helpen voorzien in elkaars behoeften, gastvrijheid tonen en elkaars lasten helpen dragen. Deze liefde betekent zelfs dat als sommige gelovigen als vreemdelingen binnenkomen, wij hen ook als broeders en zusters moeten behandelen. Dit wordt prachtig geïllustreerd in de Baltische cultuur van gastvrijheid:

De eerste keer dat je theedrinkt met een Balti, ben je een vreemdeling. De tweede keer dat je theedrinkt, ben je een geëerde gast. De derde keer dat je een kopje thee deelt, word je familie, en voor onze familie zijn we bereid alles te doen, zelfs te sterven.

Het verschil is dat we al familie zijn, maar in de praktijk gaan we van vreemdeling naar vriend naar familie. Dat is waar wij als Jezus' leerlingen naar streven.

Liefde als getuige

Elkaar liefhebben maakt Gods werk bekend in onze ruimere gemeenschappen. *"Hieraan zullen alle mensen herkennen dat u mijn leerlingen bent"* (Johannes 13:35). Als we elkaar niet liefhebben op een manier die tegen de cultuur ingaat, doen we afbreuk aan de eer van God doordat we de kans missen om op deze manier een getuige te zijn. Daarom blijven we het gebod herinneren: *"het niet nalaten samen te komen, zoals bij sommigen de gewoonte is"* (Hebreeënen 10:25), wat niet alleen voor ons welzijn is, maar ook een openbaar getuigenis. Vaak is de beste vorm van evangelisatie gewoon een gemeente zijn die van elkaar houdt.

Ik heb dit als voorganger zo vaak gezien. In een gemeente die wij leidden, had een vrouw een langdurige kwestie met iemand en weigerde haar te groeten in onze samenkomsten. Haar houding was niet behulpzaam, want ze ging conflicten uit de weg in plaats van ze aan te pakken. Ik legde haar uit en herinnerde haar aan Jezus' instructie in Mattheüs 18:15 om naar de persoon toe te gaan om de overtreding aan te pakken. Ze besloot Jezus' woorden serieus te nemen en terwijl ze hun relatie verzoende, zagen we het evangelie in ons midden gestalte krijgen. Omdat Jezus haar veel had vergeven, was zij in staat te vergeven! Anderen in de stad hoorden erover, en het getuigde van Gods werk in ons binnenste. Er is geen grotere reclame voor het werk van God dan deze genadevolle verhalen.

Liefde als bekrachtiging

De apostel Petrus legt uit dat het liefhebben van anderen het bewijs is dat we wedergeboren zijn (1 Petrus 1:22-23). Johannes doet een nog sterkere uitspraak en legt uit dat als we zeggen dat we God liefhebben maar een andere gelovige haten, we misleid zijn en *"nog in de duisternis zijn"* (1 Johannes 2:9). Het bewijs dat wij ware volgelingen van Jezus zijn die *"uit de dood zijn overgegaan in het leven"* (1 Johannes 3:14) is *"omdat wij de broeders liefhebben"*. Deze *filadelphia* is niet voorbehouden aan slechts enkelen van ons, maar is het kenmerk van ieder van ons. Vraag uzelf eens af hoe u de gemeente van God en haar familieleden behandelt?

STILL I WILL FOLLOW

Samen geweven zijn met mensen van wie je gaat houden en die op hun beurt van jou houden, met alle gebreken, is een van de aangenaamste voorrechten aan deze kant van de eeuwigheid. Zoals de psalmist terecht zegt: *"Hoe goed en aangenaam is het wanneer Gods volk in eenheid samenleeft... Want daar schenkt de HEER zijn zegen, zelfs het leven in eeuwigheid"* (Psalm 133:1,3). Het vinden van de zegen van God in het gemeenteleven vereist een echte inspanning om elkaar genade te tonen, conflicten aan te pakken en elkaar te vergeven. Zo zal de wereld weten dat wij zijn discipelen zijn.

Onze Goddelijke Opdracht

Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld.
Mattheüs 28:19-20

De meesten van ons werden christen omdat een vriend, familielid of predikant ons model stond en met ons over Christus sprak. Ik ben Jezus gaan volgen door Brett, een klasgenoot op school, wiens onverminderde liefde voor Jezus uitstraalde in onze sceptische schoolomgeving en mijn zoekende hart werd door zijn voorbeeld tot de Heer getrokken. Dit is Gods manier. Zijn boodschap wordt altijd van de een op de ander doorgegeven. Het is Mattheüs 28:19 uitgewerkt in onze tijd.

Geroepen om te gaan

We hebben allemaal verschillende banen en rollen. Je kunt een student zijn, een fulltime moeder, een zakenman, een leraar, maar onze gemeenschappelijke band is dat we dezelfde baas hebben (Christus) en daarom dezelfde uiteindelijke taakomschrijving (discipelen maken). Ik was leraar kunst en geschiedenis op een middelbare school voordat ik fulltime predikant werd, en hoewel ik graag les gaf in mijn vak, was mijn eerste doel Christus te vertegenwoordigen in de manier waarop ik les gaf, mensen behandelde en werkte. Ik vertrouwde ook op God voor mogelijkheden om bevriend te raken met ongelovige leerlingen en leraren, om over de Heer te spreken, of om te getuigen van verhoord gebed wanneer de geschikte momenten zich voordeden, wat vaak het geval was. Het bevel van Jezus in Mattheüs 28 heeft mijn werk een hoger doel gegeven. Met andere woorden, ik was niet zomaar een

STILL I WILL FOLLOW

leraar, maar een ambassadeur die het gezag van Christus droeg en de regering van de hemel vertegenwoordigde. Onze werkplekken, scholen en universiteiten zijn onze zendingsvelden, en Christus heeft ieder van ons deze goddelijke opdracht gegeven om discipelen te maken terwijl we in deze wereld leven.

Maar je kunt je afvragen: *"Heeft Jezus deze opdracht om te gaan niet specifiek aan de oorspronkelijke twaalf apostelen gegeven? Dit is toch zeker niet voor ons vandaag, aangezien de apostelen de unieke rol kregen om ooggetuigen te zijn van de bediening van Jezus."* Deze opdracht kan echter niet alleen voor de oorspronkelijke twaalf zijn geweest. Ten eerste, vanwege de omvang van het werk - discipelen maken van *alle volken* kon niet door deze mannen alleen worden vervuld, omdat de taak te groot was. Ten tweede zegt Jezus hun dat Hij altijd bij hen zou zijn, *"tot aan het einde der tijden"* (Mattheüs 28:20), wat wijst op de duur van het werk. Het maken van discipelen is een project van meerdere generaties, dat zal doorgaan tot het einde van het kerkelijk tijdperk. Ten derde heeft de Geest niet alleen de oorspronkelijke apostelen vrijmoedigheid gegeven om te gaan, maar ook vele anderen. Als we Handelingen lezen, zien we dat anderen, zoals Paulus, Barnabas, Silas, Stefanus, Filippus, en talloze mannen en vrouwen door de geschiedenis heen, vrijmoedig de woorden van Jezus voor zichzelf en hun generatie aannamen.

Wat duidelijk is, is dat de oproep om te gaan niet wordt gegeven aan een speciaal aantal of aan getrainde zendelingen alleen, maar aan iedere volgeling van Jezus. Een deskundige op het gebied van kerkgeschiedenis vertelt,

In werkelijkheid werd het meeste zendingswerk niet verricht door de apostelen, maar door de talloze naamloze christenen die om verschillende redenen - vervolging, zaken of zendingsroeping - van plaats naar plaats reisden en het nieuws van het evangelie meenamen.

Deze mannen en vrouwen waren niet de moedigste of meest deskundige gelovigen die er waren, en zij zouden zichzelf niet als eersteklas christenen hebben beschouwd. Toch vertegenwoordigden zij Christus op de best mogelijke manier, vaak te midden van lijden en vervolging. Wees bemoedigd - als God hen gebruikte, kan hij jou ook gebruiken! Het bekende gezegde is waar: *"God gebruikt niemand om iedereen te vertellen over iemand die kan redden"*.

Slechts één meester

Als Jezus de grote opdracht aankondigt en zich opmaakt om op te stijgen naar de hemel, zegt hij niet tegen de twaalf dat ze een ander iemand (een andere rabbi of meester) moeten zoeken of dat ze zelf iemand moeten worden. Hij beveelt hen veeleer andere discipelen te maken. Jezus wilde geen beweging van mensen die zichzelf tot rabbijnen of meester-leraren opwerken. Het plan was altijd om anderen te vertellen over de ene Meester die we nooit kunnen vervangen. Hij is de onbetwiste Heer. Hoewel er leiders en leraren en apostelen in de kerk zullen zijn, zijn wij uiteindelijk allemaal volgelingen van de Meester en dus levenslange discipelen. Wij leiden mensen naar de enige die het echt waard is gevolgd te worden.

Onszelf voortplanten

De uitwerking van het zijn van een discipel die discipelen maakt, wordt voor ons geïllustreerd in Paulus' bemoedigingsbrief aan Timoteüs. We zien vier generaties van mensen betrokken bij het proces van het doorgeven van de boodschap van Jezus

*Gij dan, mijn kind, wordt gesterkt door de genade die in Christus Jezus is, en wat jij van mij gehoord hebt in aanwezigheid van vele getuigen, vertrouwt jij toe aan trouwe mannen, die ook anderen kunnen onderwijzen.
(2 Timotheüs 2:1-2)*

Paulus begeleidde Timoteüs, die geroepen was zich te storten op trouwe mannen die op hun beurt geroepen waren anderen te onderwijzen. Vier generaties. Stel je een kerk voor waar ieder van ons zich inzet voor het liefhebben, bemoedigen en delen van Christus met anderen. God zoekt een bediening die vermenigvuldigd wordt door trouwe mannen en vrouwen. Gods manier was nooit om te bouwen rond "de man Gods". Paulus zegt niet: "Timoteüs, wat je van mij hebt gehoord, gebruik het om een grote menigte aan te trekken en anderen om je heen te bouwen." In plaats daarvan ligt de nadruk op het versterken en investeren in anderen. Dit is onze waarde. Samen kunnen we het werk van de bediening doen waarbij elk deel van het lichaam actief en dienend is.

Je weet hoe we leefden

Discipelschap op zijdelings, relationeel niveau kan ook worden omschreven als de (vaak rommelige en lange) transformatie van een ongelovige, onkerkelijke persoon tot een volwassen geliefde van Jezus. Dit proces kunnen we *discipelen* noemen of, als je de ontvanger bent, *gediscipeld worden*. Toen Jezus de twaalf riep, liep hij twee jaar met hen mee, terwijl hij hen geduldig trainde en tijd met hen doorbracht. Hij deed geen spoedcursus discipelen maken van twee weken en verliet hen dan. Een toegewijd volgeling van Christus worden en anderen naast je krijgen is een langetermijnproject, een proces waarbij iemand langzaam herijkt wordt naarmate hij de door ons gemodelleerde waarheid opvangt en ziet.

Wanneer Jezus ons opdraagt *"Hen te leren zich te houden aan alles wat ik u heb opgedragen"*, bedoelt hij niet dat we alleen maar moeten praten. Discipelschap wordt het best onderwezen door een voorbeeld met bijpassende woorden. *"U weet hoe wij om uwentwil onder u geleefd hebben"* (1 Tessalonicenzen 1:5), zegt Paulus. Als jong getrouwd stel konden we veel tijd doorbrengen in informele settings met onze voorganger Andrew en zijn vrouw Emma. Op die momenten werden we uitgedaagd door het godvruchtige en vreugdevolle voorbeeld van hun huwelijk en door Emma in het bijzonder. Zij was vaak lichamelijk niet

STILL I WILL FOLLOW

sterk door gezondheidsproblemen, maar wist toch enthousiast in het leven te staan en haar man te eren. Meer dan de lessen, gingen we vaak naar huis met een gevoel van godsvrucht, omdat we wisten dat we waren blootgesteld aan een Jezus-lievend, geloofsvol koppel dat door het vuur van de beproeving was geschaafd.

Zelfs de beste, meestbegaafde leraar die engelen kan laten sidderen, maar geen karakter heeft, zal anderen niet goed discipelen. Op korte termijn zal hij misschien indruk maken, maar op lange termijn zal hij het evangelie schade berokkenen. Gods manier is altijd dat de boodschap wordt belichaamd door een godvruchtige boodschapper. Paulus zegt tegen Timoteüs: *"U hebt echter mijn leer gevolgd, mijn gedrag, mijn levensdoel, mijn geloof, mijn geduld, mijn liefde, mijn standvastigheid, mijn vervolgingen en het lijden dat mij is overkomen"* (2 Timoteüs 3:10-11). In zijn relatie met zijn geestelijke zoon zien we dat onderwijs noodzakelijk maar niet voldoende was; het leverde de eerste steen, maar moest worden versterkt door de vrucht van zijn leven. De beste vorm van discipelschap is dan, naast het spreken van de waarheid, wanneer wij anderen uitnodigen in een authentiek, onvolmaakt maar oprecht geloof - in onze levens en huizen om te zien hoe wij leven, hoe wij opvoeden, hoe wij vergeven, hoe wij bidden, en hoe wij het huwelijk sluiten.

Ik zal bij je zijn

Deze glorieuze levenslange oproep komt met een belofte. *"Ik ben altijd bij u, tot het einde der tijden"* (Mattheüs 28:20). Voelt u zich ver van God verwijderd en mist u een gevoel van zijn aanwezigheid? Eén reden zou kunnen zijn dat je niet bezig bent met het maken van discipelen. Als u de grote opdracht serieus neemt, belooft hij bij u te zijn.

Ter afsluiting: we begrijpen dat onze eerste taakomschrijving als volgelingen van Jezus is om discipelen te maken, om te gaan en zijn getuigen te zijn, om de eenzamen in de familie van God te trekken. Vergeet niet dat iemand ervoor koos om zichzelf ongemak te bezorgen en de liefde en waarheid van Jezus met jou te delen. Het begint met de keuze om iemand lief te hebben en hem uit te nodigen mee te gaan op jouw reis met Christus, hoe onvolmaakt die ook is. Zoals u geliefd bent en opgenomen in de familie van Jezus, ga nu en doe hetzelfde.

Tot Het Einde Toe Volhardend

En jullie zullen door iedereen gehaat worden omwille van mijn naam.
Maar degene die volhoudt tot het einde zal gered worden.
Mattheus 10:22

De bokser krijgt de prijs niet door de eerste ronde te winnen. Hij moet het gevecht winnen. Hij moet zijn tegenstander uitputten of knock-out slaan. Redding is een geloofsstrijd tot het einde. *"Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de wedloop volbracht, ik heb het geloof behouden"* (2 Timotheüs 4:7), schrijft Paulus, de eerbiedwaardige apostel, aan het einde van zijn leven. Ons laatste teken van Jezus' discipel te zijn, is dus het vermogen om te volharden in ons geloof.

Jezus is er duidelijk over dat uithoudingsvermogen een onontbeerlijke eigenschap is om hem te volgen. De wereld, het vlees en de duivel spannen tegen ons samen, dus moet het geloof de volharding vinden om het te begeleiden in deze race die voor ons is uitgestippeld.

De meest beruchte loper in de geschiedenis van de marathon is Rosie Ruiz. Rosie, een onbekende in de hardloopwereld, won de Boston Marathon in 1980 met een recordtijd - de derde snelste in de 100-jarige geschiedenis. *"Ik ben vanmorgen met veel energie opgestaan,"* was haar verklaring waarom ze er zo ontspannen en zweetvrij uitzag. Later kwam uit dat ze de metro had genomen en pas in de laatste mijl aan de race meedeed en naar de finish sprintte.

Een kortere weg nemen, zoals Rosie deed, kan verleidelijk zijn in onze geloofsrace. We kunnen ons vermaken met zonde, een offervolle inzet vermijden en toegeven aan een zwetend, comfortabel leven.

De Schrift geeft ons een voorbeeld van het type Rosie. Esau wilde de zegen verkrijgen, maar werd afgewezen omdat hij *"zijn geboorterecht voor één maaltijd had verkocht"* (Hebreeënen 12:16). Anderen leken goed te beginnen, zoals Hymenaeus en Alexander, maar maakten tragisch genoeg *"schipbreuk met hun geloof"* omdat zij niet langer vasthielden aan het geloof en een goed geweten (1 Timotheüs 1:18). Of Demas, een medewerker van Paulus, die hem in de steek liet omdat hij *"verliefd was op deze tegenwoordige wereld"* (2 Timotheüs 4:9). Dit zijn echte waarschuwingen voor ons om ons geloof in Christus *"standvastig te houden tot het einde"* (Hebreeënen 3:14). Misschien ben je op zoek naar een kortere weg of naar dat ene gebed dat je voor altijd zal veranderen. God is weliswaar gespecialiseerd in het wonderbaarlijke, in sleutelmomenten en in onmiddellijke doorbraken, maar dat neemt niet weg dat zijn weg de lange weg van volhardend geloof is. H.P. Liddon zei ooit: *"Wat we doen bij een grote gelegenheid zal waarschijnlijk afhangen van wat we al zijn; en wat we zijn zal het resultaat zijn van eerdere jaren van zelfdiscipline."*

Drie redenen waarom wij verdragen

Laten we terugkeren naar 2 Timoteüs, waar Paulus schrijft om Timoteüs aan te moedigen in zijn discipelschap.

In hoofdstuk 2 wijst Paulus op de voorbeelden van een soldaat, een atleet en een boer als illustraties van trouw waarvan wij kunnen leren. Alle drie banen gaan gepaard met ontberingen en doorzettingsvermogen en vereisen een zekere grit of taaheid. Delen in het lijden als een soldaat, concurreren als een atleet en hard werken als de boer. Van alle drie is bekend dat zij ontmoediging, teleurstelling, pijn en lijden doorstaan om het loon van hun arbeid te ontvangen. De apostel zet drie redenen uiteen waarom hij (en wij) kunnen volhouden en goed kunnen eindigen.

Omwille van anderen

"Daarom verdraag ik alles omwille van de uitverkorenen, opdat ook zij het heil verkrijgen dat in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid" (2 Timotheüs 2:10).

Paulus doorstond moeilijke tijden ter wille van andere gelovigen, opdat zij in de volheid van Christus zouden komen. Op dezelfde manier gaan wij door in trouw omdat wij anderen willen zien groeien. Wat een idee om over na te denken! Onze trouw, vooral in tegenspoed, kan leiden tot vruchtbaarheid in andermans leven. Omdat ons geloof onder mensen wordt beleefd, kan onze volharding hen ten goede komen.

Ik zie dit in mijn leven als pastor en decaan van Timothy Ministry Training (TMT). Mijn (vaak onvolmaakte) gehoorzaamheid aan God door de jaren heen betekent dat anderen kunnen delen in de vrucht en zegen daarvan door mijn bediening en leiderschap. Ik herinner me dat toen ik student was in Port Elizabeth, er een ouder gepensioneerd echtpaar in onze kerk was dat al meer dan 60 jaar getrouwd was en al die jaren actief Christus had gediend. Ze waren niet bijzonder luidruchtig of openhartig, maar ze waren bijzonder trouw aan de Heer en aan elkaar. Zij hebben zich nooit gerealiseerd welke invloed zij op mij als jongeman hadden. Hun voorbeeld gaf mij enorme hoop dat een duurzaam huwelijk en een standvastig geloof mogelijk waren. Ik wil u aanmoedigen om nooit te onderschatten wat uw trouw in het dienen van de Heer voor anderen kan betekenen, ook al ziet u nooit dat anderen dat waarderen.

Voor een toekomstige beloning

"Als wij standhouden, zullen wij ook met hem heersen" (2 Timoteüs 2:12).

Net zoals Paulus uitkeek naar zijn toekomstige beloning, zijn *"kroon der gerechtigheid"* die hem zou worden toegekend (2 Timotheüs 4:8), kunnen wij gemotiveerd worden door een toekomstige beloning; de

zegen dat wij op een dag de kronen en onnoemelijke heerlijkheden zullen ontvangen die voor ons in petto zijn. Wij begrijpen dat dit waar is vanwege de vrijgevege aard van God, dat *"hij beloont wie hem zoeken"* (Hebreeë 11:6). Ja, God beloont ons in dit leven, maar elke aardse beloning verbleekt bij wat hij in petto heeft voor hen die hem vrezen.

Natuurlijk, in het licht van zijn oneindige waarde en alles wat hij ons geeft, zullen we het op een dag heerlijk vinden om alles aan hem terug te geven, net zoals de 24 oudsten doen rond de troon, hun kronen neerwerpen en uitroepen: *"Waardig bent u, onze Heer en God"* (Openbaring 4:11). Onze ultieme, hoogste beloning is toch zeker het zien, smaken en kennen van Christus tot in alle eeuwigheid. Daarom kunnen we *"ons richten op het doel, om de prijs van de roeping van God in Christus Jezus"* (Filippenzen 3:14).

Uit vrees voor de Heer

"Als wij Hem verloochenen, zal Hij ook ons verloochenen"
(2 Timoteüs 2:12).

Jezus zei dat wie hem tegenover de mensen verloochent, hij tegenover de vader zal verloochenen (Mattheüs 10:33). Op een andere plaats zegt hij: *"Want wie zich in dit overspelig en zondig geslacht voor mij en mijn woorden schaamt, voor hem zal ook de Mensenzoon zich schamen wanneer hij komt in de heerlijkheid van zijn Vader met de heilige engelen"* (Markus 8:38).

Toch zegt het vers in 2 Timoteüs verder: *"Als wij Hem verloochenen, zal Hij ook ons verloochenen; als wij ontrouw zijn, blijft Hij trouw - want Hij kan zichzelf niet verloochenen."* Sommigen leren dat God je trouw blijft, wat je ook doet, alsof je hem de rug mag toekeren en hij je toch zal redden. Maar dat is niet wat de tekst bedoelt. Het gaat erom dat God trouw is aan zijn beloften en aan het verbond dat Hij door Jezus met ons heeft gesloten. Gods trouw is niet gebonden aan jou als individuele gelovige, maar aan zijn eigen karakter. God is trouw aan zijn zending

om de wereld te redden door Jezus, en als wij in de Zoon blijven, belooft hij ons nooit te verlaten of in de steek te laten. Dit zou in ons een gezonde vrees voor God moeten oproepen!

Een volk van de Weg

In hoofdstuk één hebben we gekeken naar het woord "christen", dat een van de namen was waaronder de discipelen werden genoemd. Dit was niet de enige naam waaronder zij werden genoemd. Zij stonden ook bekend als degenen van *"de Weg"* (Handelingen 19:9) en die *"tot de Weg behoorden"* (Handelingen 9:2; 19:23; 22:4; 24:22).

Het is interessant dat hindoeïsme, boeddhisme, jodendom en islam allemaal het beeld van *"de weg"* of *"het pad"* gebruiken, verwijzend naar een allesomvattende manier van leven en de wereld zien. Jezus echter verheft zichzelf tot *"de weg en de waarheid"* (Johannes 14:6) en dus zou de term kunnen verwijzen naar de exclusiviteit van het volgen van en wandelen met Jezus. Er kan geen andere weg zijn. Iemand van *"de Weg"* zijn is voor ons een krachtig beeld van discipelschap. Het is wandelen met Christus alleen, zonder andere goden of afgoden. En deze weg bewandelen is moeilijk. Jezus roept ons op Hem te volgen door de nauwe poort en op de smalle weg (Mattheüs 7:14). Zoals David Pawson terecht zegt over de volgelingen van *"de Weg"*: *"Het was volharding op de reis waar het om ging, niet een eenmalige beslissing die weinig effect had op het dagelijks leven."* Deze discipelen begrepen dat het christendom een lange wandeling was van het volgen van Jezus! Daarom maken deze mannen en vrouwen deel uit van ons erfgoed, pioniers die ons voorgingen op *"de Weg"*, en wij volgen hun voorbeeld van een volhardend en exclusief geloof.

Terwijl wij ons voornemen christenen te zijn die goed volhouden, begrijpen wij dat een trouw en vruchtbaar leven niet altijd in sprongen of in één moment tot stand komt. Het wordt stap voor stap gevormd en door op belangrijke momenten moeilijke keuzes te maken. Als we verleidingen weerstaan, kiezen om te vergeven, stappen zetten in gehoorzaamheid, dagelijks ons kruis oppakken en onze broeders en

zusters liefhebben. Wij zijn niet degenen die fel branden en dan opbranden. Wij begrijpen dat God geen prijzen uitdeelt halverwege. Het zijn zij die volhouden tot het einde die gered worden en voor wie de onnoemelijke prijs van heerlijkheid wacht.

Ik heb besloten Jezus te volgen

We begonnen dit boek met het verhaal van een moedige Indiase familie, geleid door hun vader, die weigerde hun geloof in Christus op te geven ondanks brute intimidatie. Laat me nu het verhaal afmaken. De vorming van de verklaring van deze man tot het lied, "Ik heb besloten Jezus te volgen", wordt toegeschreven aan de Indiase missionaris Sadhu Sundar Singh. Een auteur vertelt ons dat,

De verslagen van de familie die gemarteld was in Assam waren zo verbazingwekkend en wijd verspreid dat de meeste Indiase gelovigen ermee bekend waren. Dus nam Singh de laatste woorden van de martelaar en zette ze op traditionele Indiase muziek om een van de eerste unieke Indiase hymnes te maken. Het lied werd onmiddellijk populair in de Indiase kerken, en het blijft tot op de dag van vandaag een belangrijke pijler van de eredienst. Uiteindelijk keerden enkele Amerikaanse missionarissen terug uit India en zij brachten dat lied mee. Uiteindelijk kwam het terecht bij de Canadese liedjesschrijver George Beverley Shea, en hij maakte er een hoofdbestanddeel van op de kruistochten van Billy Graham.

Het is verbazingwekkend dat de trouwe belijdenis van deze ene man over de hele wereld is gebruikt als antwoordhymne bij de evangelisatiecrossen van Billy Graham, waarbij miljoenen het evangelie van Christus hebben gehoord en beantwoord. Tot op de dag van vandaag zingen we het als een belangrijke herinnering aan de kosten van het volgen van Jezus als zijn discipelen.

STILL I WILL FOLLOW

Hier zijn de woorden van het lied:

I have decided to follow Jesus (x3)

Ik heb besloten om Jezus te volgen (x3)

No turning back, no turning back.

Niet meer omdraaien, niet meer omdraaien.

The world behind me, the cross before me (x3)

De wereld achter mij, het kruis voor mij (x3)

No turning back, no turning back.

Niet meer omdraaien, niet meer omdraaien.

Though none go with me, still I will follow (x3)

Al gaat niemand met mij mee, toch zal ik volgen (x3)

No turning back, no turning back.

Niet meer omdraaien, niet meer omdraaien.

Will you decide now to follow Jesus? (x3)

Wil je nu besluiten Jezus te volgen? (x3)

No turning back, no turning back.

Niet meer omdraaien, niet meer omdraaien.

Er is nog zoveel meer te zeggen over discipelschap, en deze tekenen zijn niet de enige kenmerken die Jezus' volgelingen onderscheiden. Toch zijn ze absoluut niet-onderhandelbaar voor het wandelen met Jezus en fundamenteel voor het floreren in dit korte leven. Een discipel is eenvoudigweg een door genade gedreven gelovige die Christus centraal stelt, geroepen is, gehoorzaam is, zichzelf opoffert, liefheeft, andere discipelen maakt en volhoudt tot het einde.

Als wij leren wat het betekent zijn discipel te zijn en ernaar streven dat uit te voeren, zullen er drie dingen gebeuren. Ten eerste wordt God verheerlijkt. *"Hierdoor wordt mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en zo bewijst mijn discipelen te zijn"* (Johannes 15:8), zegt Jezus. Ten tweede zal de kerk vernieuwd worden. Een volk zijn dat elkaar daadwerkelijk liefheeft en God gehoorzaamt op een tegenculturele manier betekent dat wij de ongeschonden bruid worden *"zonder vlek of rimpel of iets dergelijks"* (Efeziërs 5:27). En ten derde zal de wereld veranderen. Ons getuigenis aan de wereld zal reëler en impactvoller worden als we Jezus' geboden serieus nemen.

"Wil je nu besluiten Jezus te volgen? En je niet meer om te draaien."